

Bevarandeplan Natura 2000

Lamburträsk SE0820018

Fastställd av Länsstyrelsen: 2007-12-11

Namn:	Lamburträsk
Områdeskod:	SE0820018
Områdestyp:	SPA (utpekad enligt fågeldirektivet)
Area:	368 ha
Ytterligare skyddsform:	Naturresevat
Kommun:	Arvidsjaur
Lägesbeskrivning:	26 km V om Arvidsjaur
Koordinat RN:	1681847, 7278455
Kartblad:	24J
Ägandeförhållanden:	Privat
Berörda samebyar:	Östra Kikkejaur

Länsstyrelsen
Norrbotten

Vad är en bevarandeplan?

Natura 2000 är ett nätverk av Europas allra mest värdefulla naturområden. När Sverige blev medlem i EU blev vi också en viktig del av Natura 2000-nätverket. Över hela Sverige finns idag många naturområden som ingår i Natura 2000. Områdena kan vara mycket olika men gemensamt för dem alla är att de är ett exklusivt urval av den mest värdefulla naturen i Sverige och Europa. Till varje Natura 2000-område ska det finnas en bevarandeplan som ur olika aspekter beskriver området. Bevarandeplanen ska vara ett levande dokument och revideras vid behov.

Bevarandeplanen ska fungera som :

- Ett vägledande dokument för myndigheter, kommuner mm som kan komma att bli berörda vid eventuella bedömningar och prövningar vid exploatering eller andra åtgärder som kan skada Natura 2000-området.
- Ett underlag för hur området bör skötas för att bibehålla dess naturvärden samt en bedömning om ytterligare skydd (naturreservat, biotopskydd mm) är nödvändigt för att uppnå syftet med området.
- En informationskälla till markägare, brukare, exploitörer och allmänhet om Natura 2000-områdets speciella värden och vad som kan skada dessa.

Mer information om Natura 2000 finns...

- På länsstyrelsens hemsida: www.bd.lst.se
- På Naturvårdsverkets hemsida:
www.naturvardsverket.se
- Hos Länsstyrelsen i Norrbotten tel 0920-96000

Länsstyrelsen
Norrbotten

Innehållsförteckning

1	Allmänt	4
2	Grunder för utpekandet.....	4
3	Områdesbeskrivning.....	5
4	Bevarandesyfte och bevarandemål för Lamburträsk	5
5	Hotbild för Natura 2000-området	6
5.1	Verksamheter inom området som är reglerade i reservatsföreskrifter	6
5.2	Verksamheter som kan påverka naturtyp och arter negativt	6
6	Bevarandeåtgärder	6
6.1	Områdets skydd	7
6.2	Skötselåtgärder	7
7	Bevarandestatus idag	7
8	Övervakning och uppföljning.....	7
9	Källor	7

Bilaga

Kartbilaga

Bilaga 1

Beskrivning av ingående arter

Bilaga 2

Exempel på verksamheter som skulle kunna påverka de utpekade fågelarterna negativt

Länsstyrelsen
Norrbotten

Art- och habitatdirektivet:

Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter.

Fågeldirektivet: Rådets direktiv

79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar.

1 Allmänt

EU-länderna har gemensamt tagit fram vilka naturtyper och arter som är viktiga att skydda och bevara. Områden som ingår i det europeiska nätverket Natura 2000 innehåller en eller flera av dessa naturtyper och/eller arter som finns i art- och habitatdirektivet samt fågeldirektivet. Vissa arter och naturtyper i direktiven är prioriterade vilket innebär att extra hänsyn ska tas till dessa. Varje område som ingår i Natura 2000-nätverket föreslås av respektive länsstyrelse och beslutas av regeringen.

2 Grunder för utpekandet

Lamburträsk är utvalt att ingå i Natura 2000 eftersom det i området finns arter som finns med i fågeldirektivet.

Lamburträsk är en rik fågelsjö som på 1880-talet sänktes för få slättermarker.

Ingående arter enligt fågeldirektivet

Kod	Art
A001	Smålom (<i>Gavia stellata</i>)
A002	Storlom (<i>Gavia arctica</i>)
A007	Svarthakedopping (<i>Podiceps auritus</i>)
A038	Sångsvan (<i>Cygnus cygnus</i>)
A045	Vitkindad gås (<i>Branta leucopsis</i>)
A068	Salskrake (<i>Mergus albellus</i>)
A081	Brun kärrhök (<i>Circus aeruginosus</i>)
A082	Blå kärrhök (<i>Circus cyaneus</i>)
A094	Fiskgjuse (<i>Pandion haliaetus</i>)
A098	Stenfalk (<i>Falco columbarius</i>)
A104	Järpe (<i>Bonasa bonasia</i>)
A108	Tjäder (<i>Tetrao urogallus</i>)
A127	Trana (<i>Grus grus</i>)
A140	Ljungpipare (<i>Pluvialis apricaria</i>)
A151	Brushane (<i>Philomachus pugnax</i>)
A154	Dubbelbeckasin (<i>Gallinago media</i>)
A157	Myrspov (<i>Limosa lapponica</i>)
A166	Grönben (<i>Tringa glareola</i>)
A170	Smalnäbbad simsnäppa (<i>Phalaropus lobatus</i>)
A193	Fisktärna (<i>Sterna hirundo</i>)
A194	Silvertärna (<i>Sterna paradisaea</i>)
A217	Sparvuggla (<i>Glaucidium passerinum</i>)
A222	Jorduggla (<i>Asio flammeus</i>)
A223	Pärluggla (<i>Aegolius funereus</i>)
A234	Gråspett (<i>Picus canus</i>)
A236	Spillkråka (<i>Dryocopus martius</i>)
A241	Tretåig hackspett (<i>Picoides tridactylus</i>)
A272	Blåhake (<i>Luscinia svecica</i>)
A456	Hökuggla (<i>Surnia ulula</i>)
A457	Lappuggla (<i>Strix nebulosa</i>)

3 Områdesbeskrivning

Lamburträsk ligger i södra delen av Arvidsjaurs kommun, ca tre mil öster om Arvidsjaur. Området är ett omtyckt utflyktsmål som gjorts lättillgängligt med vandringsstigar, fågeltorn och rastplatser.

Lamburträsk är även ett naturreservat. Syftet med reservatet, som bildades 1971, var att skapa ett viltreservat för studier av företrädesvis fågelfaunan i det fågelrika Lamburträsket. Reservatet innehöll därför inga restriktioner för skogsbruket i området. Följden har blivit att skogarna har brukats på ordinarie sätt vilket innebär att stora delar av det befintliga reservatet idag utgörs av kalhygge och ungskog utan några speciella naturvärden.

Lamburträsket är en sänkt sjö som ligger inom ett moränbacklandskap. Den grunda och frodiga sjön utgör ett annorlunda inslag i landskapsbilden.

Med syfte att skapa större slåttermarksarealer sänktes Lamburträsk i slutet av 1800-talet och förvandlades till en vattenreglerad sjöbottenäng. Vattennivån reglerades med hjälp av en damm i västra delen av träsket. Hävden upphörde i slutet av 1940-talet.

Lamburträsk utgör en mycket värdefull rast- och häckningslokal. Sjöns näringsrika förhållanden är gynnsamt för fågellivet. Många av Norrbottens andfåglar häckar här, bl a salskrake, bläsand och vigg. Flera tranpar med ungar håller till ute på raningsmarkerna. Här uppehåller sig även grönbena, enkelbeckasin, gluttnäppa, dvärgbeckasin, skrattmåsar och sångsvan. I buskarna som omger raningsmarkerna sjunger sävsparv. Omgivningarna är rovfågelrika, bl a häckar fjällvråk i området. I sumpskog och barrskogskärr varnar videsparv och ängspiplärka.

4 Bevarandesyfte och bevarandemål för Lamburträsk

Syftet med Natura 2000-området Lamburträsk är att det ska bidra till att upprätthålla gynnsam bevarandestatus för de ingående arterna på biogeografisk nivå. Att upprätthålla gynnsam bevarandestatus innebär i grova drag att de utpekade arterna ska finnas kvar långsiktigt.

För att gynnsam bevarandestatus ska råda måste vissa bevarandemål uppfyllas. Specifika bevarandemål för populationsutvecklingen av varje fågelart kan i dagsläget inte anges på grund av bristfällig kunskap om antalet individer i området. Ett övergripande mål som gäller häckande fåglar är att de ska finnas i livskraftiga bestånd inom ramen för naturlig variation. Ett bevarandemål som gäller alla arter är att det ska finnas goda förutsättningar för födosök, häckning eller rastning i området. Varje arts ekologiska krav finns beskrivna i bilaga 1.

När tillräcklig kunskap finns tillgänglig kommer mer uppföljningsbara bevarandemål att formuleras

5 Hotbild för Natura 2000-området

Här beskrivs de viktigaste hot som vi idag känner till mot Natura 2000-områdets naturvärden. Hoten redovisas som exempel på verksamheter och faktorer som kan innebära en negativ påverkan på de arter som skyddas inom området. Det är viktigt att ha i åtanke att andra hotbilder, som idag är okända, kan bli aktuella i framtiden. De faktorer som är av global karaktär, till exempel klimatförändringar och luftföroreningar kan inte lösas genom områdets skötsel utan måste lösas i den politiska debatten. I bevarandepLANEN ligger tyngdpunkten därmed främst på kända och potentiella, lokala hot.

5.1 Verksamheter inom området som är reglerade i reservatsföreskrifter

Lamburträsk är ett naturreservat. Det finns föreskrifter som reglerar verksamheter inom området. Bland annat är det förbjudet att förstöra eller skada fast naturföremål eller ytbildning, spränga, schakta, gräva eller bedriva täkt i någon form, att skada eller förändra vegetationen i området. Föreskrifterna medför att de mest uppenbara hoten mot utpekade arter inte är överhängande. Fullständiga reservatsföreskrifter finns i Länstyrelsens beslut 1971-01-25, beteckning IIIR11-1-70.

5.2 Verksamheter som kan påverka naturtyp och arter negativt

Nedan finns exempel på verksamheter som skulle kunna påverka arterna negativt. I bilaga 2 listas arts specifika exempel på hot.

Hot mot fågellivet i området.

- Höga föremål som kan orsaka kollisionsolyckor (radiomaster, elledningar etc.)
- Exploatering.
- Verksamheter som påverkar områdets utveckling (exempelvis ändrad vattenregim mm).
- Störning under rast- och häckningstid i området.
- Förändrad hydrologi som leder till att fuktigare områden avvattnas.
- Utsläpp och föroreningar som försämrar vattenkvaliteten
- Barriäreffekter som kan uppstå på området på grund av byggandet av vägar, järnvägar etc.

Vid eventuella tillstånds- eller dispensprövningar samt vid verksamheter som kan påverka området bör ovanstående och andra likvärdiga åtgärder beaktas. Detta är av stor vikt för att bevarandesyfte och bevarandemål ska uppnås över tiden.

6 Bevarandeåtgärder

Bevarandeåtgärderna i området ska leda till att de uppsatta bevarandemålen uppfylls över tiden. Det innebär att området måste ha ett tillfredställande skydd mot bland annat exploatering samt att de skötselkrävande naturtyperna och arterna får den skötsel som krävs för att de skall vara i gynnsam bevarandestatus. Bevarandeåtgärderna bör även kopplas till miljömålsarbetet. För att bedriva verksamheter eller vidta åtgärder som på ett betydande sätt kan påverka miljön i ett Natura 2000-område krävs tillstånd. Tillstånd krävs inte för verksamheter och åtgärder som direkt hänger samman med eller är nöd-

vändiga för skötseln och förvaltningen av det berörda området (7 kap 28 a § miljöbalken).

6.1 Områdets skydd

Förutom Natura 2000-bestämmelserna (7 kap 28-29 §§ miljöbalken) är området skyddat som naturreservat.

6.2 Skötselåtgärder

I dagsläget är dock inga skötselåtgärder aktuella i Lamburträsk. Åtgärder som gynnar fågellivet kan dock bli aktuella i framtiden. Ett exempel på en sådan åtgärd kan vara återupptagen slåtter av raningsmarkerna som slutade hävdas på 1940-talet.

7 Bevarandestatus idag

Bevarandestatusen för de utpekade arterna i området är i dagsläget bedömd som gynnsam. Ingen inventering för detta syfte har dock utförts i området vilket gör att statusen är svårbedömlig. Inför säkrare bedömning avvaktar vi den information som basinventeringen kan ge.

8 Övervakning och uppföljning

Det pågår för närvarande ett nationellt arbete med att utveckla uppföljningsmetoder för de olika arterna och naturtyperna (Abenius m fl 2004). Bevarandeplanen kommer att kompletteras med information om hur de olika naturtyperna och arterna ska följas upp och bedömas.

9 Källor

Abenius J, Aronsson M, Haglund A, Lindahl H, & Vik P. 2004. Uppföljning av Natura 2000 i Sverige. Uppföljning av habitat och arter i Habitatdirektivet, samt arter i Fågeldirektivet. *Naturvårdsverket*. 54 s.

Naturvårdsverket 2004. Art och naturtypiska vägledning för Natura 2000. *Naturvårdsverket*. Hemsida <http://www.naturvardsverket.se>

Länstyrelsen i Norrbottens län. Beslut 1971-01-25, IIIR11-1-70 angående bildande av naturreservatet Lamburträsket i Arvidsjaur kommun.

Länstyrelsen i Norrbottens län. 2004. Våtmarker i Norrbottens län.

Statens naturvårdsverk, Länstyrelsen i Norrbottens län. 1972. Lamburträskets naturreservat – Botanisk inventering.

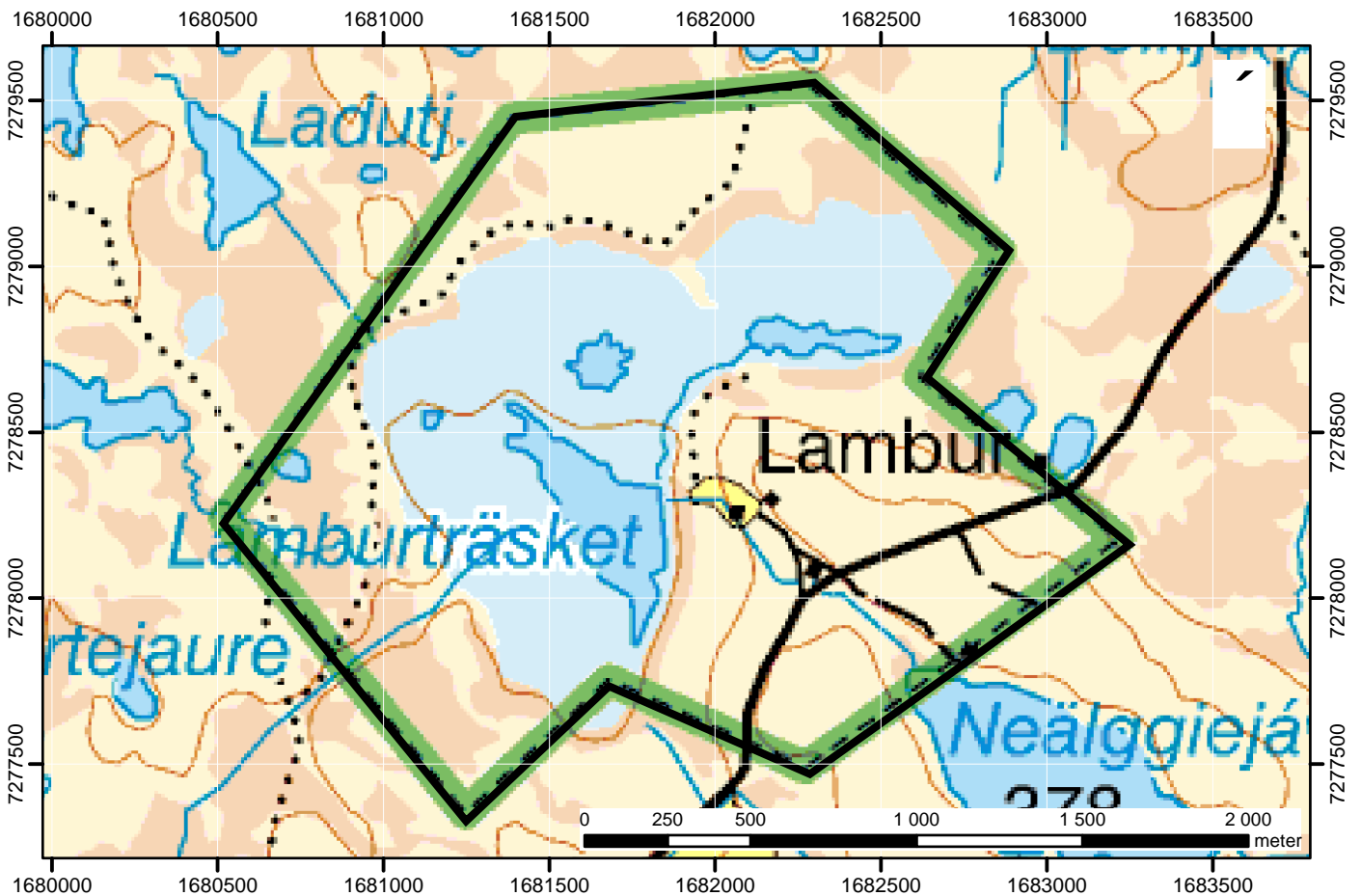
LÄNSTYRELSEN
I NORRBOTTENS LÄN

511-15497-06

Kartbilaga

Lamburträsk SE0820018

Beskrivning av ingående arter

A001 Smålom (*Gavia stellata*) vill ha tillgång till lämpliga bytesdjur (fisk upp till 20 cm), vilket i svenska invatten innebär främst småvuxen mört- eller laxartad fisk eller vatten med goda bestånd av siklöja. Lämpliga häckningsplatser utgörs i allmänhet små och fisktomma skogstjärnar och myrgölar med flacka, gungflyartade stränder och med små gungflyholmar. Tillgång till områden med minimal mänsklig störning är viktigt. Arten är störningskänslig främst under ruvningen (mitten av maj – början av juli i södra Sverige, juni-juli i norra Sverige). Arten är långlivad art med relativt låg reproduktion och är därför känslig för jakt. Under häckningstid utsträcks provianteringsturerna till fiskrika vatten upp till cirka 10 km från häckningslokalerna. Smålommen övervintrar i marin miljö längs västra Europas kuster samt i södra Östersjön. Smålommen är rödlistad i kategorin Missgynnad (NT) i Sverige.

A002 Storlom (*Gavia arctica*) behöver tillgång till lämpliga bytesdjur, dvs. fiskar, i viss mån vatteninsekter. Den behöver även lämplig plats att bygga sitt bo på, vilket nästan uteslutande innebär öar, särskilt mindre holmar och skär, belägna i klarvattenssjöar (oligotrofa och mesotrofa), i sällsynta fall längs ostkusten. Tillgång till områden med minimal mänsklig störning är viktig. Arten är störningskänslig under häckningen (maj-juli/augusti), främst under ruvningsperioden. Arten är långlivad art med relativt låg reproduktion och är därför känslig för jakt. Under häckningen rör sig arten normalt inom 1-10 km radie från häckningslokalerna. Storlommen övervintrar dels i östra Medelhavet och Svarta havet, dels i mindre utsträckning i västra Europa. Övervintrar även regelbundet längs södra Sveriges kuster.

A007 Svarthakedopping (*Podiceps auritus*) behöver tillgång till lämplig föda, vilket under häckningstiden består huvudsakligen av evertebrater, speciellt akvatiska, men också terrestra insekters larvstadier, samt till en mindre del fisk, salamandrar och grodyngel. Arten är mycket känslig för näringskonkurrens med fisk. För lyckad reproduktionen bör häckningsvattnen sakna, eller ha starkt reducerad fiskförekomst. Tillgång till lämplig häckningsplats, vilket i allmänhet innebär små och fisktomma sötvatten i form av viltvatten, dammar, kärr, agmyrar och vattenfyllda lertag. Kan även häcka i större sjöar, både eutrofa slättsjöar som mer näringsfattiga skogssjöar. I de senare fallen bör undervattensvegetationen vara riklig om där finns fisk. Förekommer även vid vissa kustlokaler i Östersjön och Bottenhavet/Bottenviken. Under häckningen är arten bunden till det vatten där boet anläggs. Övervintrar i marin miljö i västra och mellersta Europa. Svarthakedopping är rödlistad i kategorin Sårbar (VU) i Sverige.

A038 Sångsvanen (*Cygnus cygnus*) häckar i grunda, vegetationsrika vatten. Den kräver god tillgång på undervattensväxter under häckningssäsongen, liksom lämplig och god tillgång på grön växlighet under vintersäsongen. Arten kräver relativt ostörda områden under sin flyttning och övervintring. Under häckningen rör sig paret normalt inom ett mycket begränsat område runt boplatsen. Sångsvanen blir könsmogen först vid 4 års ålder och fram till dess för de unga svanarna en ambulerande tillvaro i stora landskapsavsnitt. Arten övervintrar i södra Sverige, Danmark och Nordsjöländerna.

A045 Vitkindad gås (*Branta leucopsis*) häckar på små, flacka öar där den är skyddad från marklevande rovdjur. Arten fordrar stora, öppna gräsbevuxna ytor för sitt födosök, främst strandängar med kortvuxen eller kortbetad gräsvegetation. Den kräver rast- och övervintringslokaler med gott om lämplig föda (främst gräs) samt möjlighet att övernatta ute på vatten. Under häckningen rör sig paret normalt inom ett område i storleksordningen någon km². Arten flyttar mellan häckningsområdena i Sverige och övervintringsplatserna i Holland.

A068 Salskraken (*Mergus albellus*) häckar i gamla spillkråkehål, i holkar eller i ihåliga stubbar. Boplatsen kan ligga ganska långt från vatten. Födan utgörs av mollusker och vatteninsekter samt till liten del av småfisk. Arten bosätter sig vanligen vid älvsel och avor samt i sjö- och tjärnrika områden. De vistas ofta i skogsomgärdade tjärnar eller vid risiga sjö- och älvstränder med skyddande skog. Myrflorkar utnyttjas regelmässigt under ungarnas uppväxttid. Övervintringen sker främst längs grunda kustområden, men även i större isfria sjöar. Under häckningen uppehåller sig salskraken inom ett relativt begränsat område kring boplatsen (storleksordning 25 km²). Salskraken övervintrar i Östersjön och längs Nordsjökusten. Arten samlas ofta i stort antal på ett fåtal platser. I Östersjön är polska Szaecin Lagoon särskilt betydelsefullt område, där man beräknar att cirka 60-65 % av den nordvästeuropeiska populationen normalt övervintrar. Salskraken är rödlistad i kategorin Missgynnad (NT) i Sverige.

A081 Brun kärrhök (*Circus aeruginosus*) är starkt knuten till vassrika eutrofa slättsjöar, men finns även i andra typer av sjöar. En förutsättning för häckning är att det finns tillgång på tät gammalvass eller liknande vegetation att bygga boet i. Arten kräver tillgång på lämpliga bytesdjur vid häckningslokalen och i dess omgivning. Jaktutflykter över åkermark kan utsträckas åtskilliga kilometer från boplatsen. Födan utgörs av sorkar, grodor, fågelungar etc., ibland även ägg, fisk och kadaver. Under häckningstiden jagar bruna kärrhöken över arealer i storleksordningen 10–30 km². Arten övervintrar i Medelhavsländerna och i tropiska Afrika.

A082 Blå kärrhök (*Circus cyaneus*) bygger alltid sitt bo på marken i öppen terräng av olika karaktär; på myrar, hyggen, i kraftledningsgator, kärr eller på hedar, men även i vass samt i unga barrskogspanteringar, i vide- eller björksnår eller t.o.m. i sädesfält. Födan utgörs av fåglar och smågnagare som den fångar i öppen terräng, allt ifrån hygge och myr till åker och äng. Biotopvalet under övervintringen utgörs av öppna, trädfria marker som t.ex. åkrar, ängar, hedar, våtmarksområden. Arten jagar under häckningstiden över arealer i storleksordningen 25-50 km². De svenska blåhökarna övervintrar i Västeuropa från södra Skandinavien till Medelhavsområdet. Ett mindre antal fåglar övervintrar i Nordafrika. Blå kärrhök är rödlistad i kategorin Sårbar (VU) i Sverige.

A094 Fiskgjusen (*Pandion haliaetus*) är helt beroende av tillgång till öppet vatten inom sitt hemområde (havsmiljö, insjöar, älvar, åar) eftersom födan nästan uteslutande består av fisk. Den fångar endast ytligt gående fisk, ned till maximalt en halv meters djup. Fiskgjusen fiskar i såväl eutrofa som oligotrofa sjöar liksom i större vattendrag och i grundare kustområden. Jaktframgången kan dock minska avsevärt om vattnet är alltför grumligt. I områden med enbart oligotrofa sjöar kan sämre tillgång på fisk medföra lägre reproduktion bl.a. beroende på att gjusarna måste jaga över större arealer (längre

bort från boplatsen). Fiskgjusen är beroende av lämpliga träd för sitt bobygge. Det vanligaste trädslaget är tall ($\geq 90\%$) där det stora risboet byggs i toppen av plattkronade, kraftiga träd, så att utsikt fås över omgivningen. Enstaka bon kan placeras i kraftledningsstolpar, stora torn eller på stora stenar i sjöar och vattendrag. Fiskgjusen är ofta störningskänslig vid boplatsen. Fiskgjusen kan jaga upp till någon mil från boplatsen. Flyttar mellan Sverige och Västafrika söder om Sahara.

A098 Stenfalken (*Falco columbarius*) är en småfågelspecialist som häckar i anslutning till öppna, småfågelrika områden. Under gnagarår livnär den sig även i hög utsträckning på lämmel och sork. I fjällen häckar arten huvudsakligen i fjällbjörkskogen, men går i stor utsträckning även ned i det intilliggande barrskogslandet. Nedanför fjällområdena häckar stenfalken i mindre antal i anslutning till öppen mark som myrar, mossar, hedar, öppna kustmiljöer och alvar. Stenfalken bygger inget eget bo utan utnyttjar risbon av framför allt kråka och korp, men även av fjällvråk, kungsörn och fiskgjuse. De utnyttjade bona kan vara placerade i träd likaväl som i klippor. Stundom häckar stenfalken direkt på en klipphylla eller på marken. Under vintern uppehåller sig stenfalken i öppna miljöer av olika slag, ofta större slättområden eller längs öppna kusttrakter. Under häckningen jagar arten över arealer i storleksordningen 15-25 km². Övervintrar i västra Europa, fåtaligt även i södra Sverige.

A104 Järpe (*Bonasa bonasia*) vill ha tät skog med föryngring av främst gran och med inblandning av al, björk och asp. Hög markfuktighet och förekomst av surdråg, alkärr och bäckar gynnar arten. Lövträdsandelen i reviret bör överstiga 10 % för att området skall accepteras. En viktig och begränsad vinterfödoresurs är alknoppar, alhängen samt björkknopp, och i omedelbar anknytning till födan krävs dessutom skydd i form av grantätningar. Järpen är mycket stationär året om inom sitt revir. När ett par har etablerat sig på en plats stannar de där så länge biotopen är intakt. Liksom hos övriga skogshöns är god tillgång på insekter mycket viktig för kycklingarnas överlevnad. Järpen är en extrem stannfågel inom sitt revir om 25-50 ha. Ungfågelspridningen kan röra sig om i storleksordningen någon eller några km

A108 Tjäder (*Tetrao urogallus*) kräver större sammanhängande skogsområden för att den skall finnas i livskraftiga bestånd. I dessa måste ett flertal villkor vara uppfyllda. Således kräver arten vintertid förekomst av äldre successionsfaser av talldominerade skogar (äter tallbarr och tallskott), medan den sommartid påträffas i mycket varierande marker, allt från gammal bärrik skog (bl.a. är blåbärris viktigt) som till nyupptagna hyggen. Förekomsten av våtmarker är en mycket betydelsefull faktor, då hönan under den tidiga våren till stor del livnär sig på späda skott av tuvull. Tillgången på proteinrika blad, blommor och frön bestämmer till stor del hönans möjlighet att producera ägg. Våtmarker är dessutom en viktig biotop för kycklingarna, som under de första levnadsveckorna livnär sig på insekter. Sammanfattningsvis kan sägas att tjädern kräver stora sammanhängande skogsområden som innehåller en stor variation ifråga om successionsstadier och våtmarker (sumpskog, kärr och myr). Dessutom är arten starkt traditionsbunden till speciella lekplatser. Tjädern är en stannfågel. Arten rör sig normalt inom ett område i storleksordningen 25 km².

A127 Tranan (*Grus grus*) häckar på sank sjö- eller havsstränder, på våta myrmarker, på vattensjuka hyggen omgärdade av sumpskog, vid större slättsjöar, i öppna kärr, i sänkta sjöar och andra större eller mindre våtmarker. Ett gemensamt krav, oavsett val av

habitat, är att tranorna har möjlighet att bygga boet oåtkomligt för marklevande rovdjur, dvs. alltid omgärdat av vatten. Under häckningstid lever tranorna av rötter, skott och andra vegetabilier samt insekter, blötdjur, grodor, småfisk m.m. Under höstflyttningen är ungarna beroende av föräldrarnas vägledning. En stor andel av tranorna övervintrar i korkeksmarker i Spanien. Under häckningen rör sig paret normalt inom ett område i storleksordningen 1 km². Tranan blir könsmogen vid 3-6 års ålder. Innan könsmognaden för ungranorna en kringflackande tillvaro och samlas ofta i stora flockar. Övervintrar i Sydvästeuropa, främst i Spanien, men även i Portugal och Frankrike samt i Nordafrika.

A140 Ljungpiparen (*Pluvialis apricaria*) häckar huvudsakligen i fyra olika miljöer. I norra Sverige är det en karaktärsart på fjällhedar och lokalt även på större, trädlösa myrar. I södra Sverige finns ett tynande bestånd på trädlösa högmossar, samt ett tämligen starkt bestånd på Ölands alvar. Gemensamt för de olika populationerna är kraven på stora öppna områden, med låg och gärna något gles växtlighet. Arten kräver stora sammanhängande öppna områden - ljungpiparen är ytterligt sällsynt när den sammanhängande arealen öppen mark understiger 15 ha. Överstiger den öppna arealen 30 ha uppträder arten tämligen regelbundet, men det är först när den sammanhängande arealen öppen mark är större än 90 ha som arten finns på alla mossar. De häckande fåglarna utnyttjar gärna närliggande åkrar under födosöket. I övervintringsområdet uppehåller sig ljungpiparen på öppna jordbruksområden. Arten hävdar revir och rör sig då huvudsakligen inom ett område i storleksordningen 15-30 hektar. Ljungpiparen övervintrar huvudsakligen i västra och sydvästra Europa.

A151 Brushanen (*Philomachus pugnax*) häckar i Sverige i två helt olika typer av miljöer, med olika ekologiska krav och populationsutveckling. Det sydliga beståndet kräver tillgång på lämpliga häckningsmiljöer i form av hävdade strandängar. I bra häckningsmiljöer finns en mosaik av gräs- och starrmarker, öppna dy- och jordtytor och grunda vattensamlingar. Det nordliga beståndet kräver tillgång på lämpliga häckningsmiljöer i form av våta myrmarker, framför allt relativt lågväxta, fuktiga till blöta gräs- och starrängar. Hanarna spelar på gemensam plats, företrädesvis på låga upphöjningar i terrängen. Som rastlokaler utnyttjas öppna områden med grunt vatten och sandiga eller gyttjiga bottenar, men även översvämmade åker- eller betesmarker. Under häckningen rör sig fåglarna inom ett begränsat område, gissningsvis någon km². Det skandinaviska beståndet övervintrar främst i Afrika söder om Sahara (Sahelzonen). Brushanen är rödlistad i kategorin Sårbar (VU) i Sverige.

A154 Dubbelbeckasinen (*Tringa glareola*) behöver tillgång på lämpliga häckningsområden i form av blöta översilningsmyrar i fjällens lågalpina zon eller videbevuxna myrar i den övre delen av skogslandet. Lekplatserna utmärks genomgående av en rik förekomst av lågvuxna viden och dvärgbjörk. Områden med högre vegetation undviks däremot. Boplatserna är normalt belägna på lite torrare mark i nära anslutning till lekplatser och födosöksområden. Arten behöver tillgång på föda i form av en rik markfauna, främst dagmask, men även insekter, insektslarver och snäckor. Mycket tyder på att dubbelbeckasinen är beroende av högproduktiva marker på kalkrika jordar. Tillgången på strukturellt till synes lämplig häckningsmiljö är god i fjällkedjan och den mycket lokala förekomsten av dubbelbeckasin förklaras därför troligen till stor del av en bättre förekomst och högre täthet av dagmask i kalkjordar jämfört med kalkfattiga marker.

Beckasinerna vid respektive lekplats uppehåller sig under häckningstid inom en yta av någon eller några km runt leken. Vid hög täthet kan det finnas 0,4-1,4 bon per 10 ha i lekens omgivning. Arten övervintrar huvudsakligen i tropiska östra Afrika. Dubbelbeckasinen är rödlistad i kategorin Missgynnad (NT) i Sverige.

A157 Myrspoven (*Limosa lapponica*) behöver tillgång till lämpliga häckningsmiljöer i form av öppna, gärna lite fuktiga hedar i lågfjällsområden. Arten kan i lämpliga områden häcka i glesa kolonier. Tillgång till störningsfria häckningsplatser är nödvändig. Myrspoven rastar främst längs våra kuster i grunda våtmarksmiljöer utan högre vegetation. Hemområdet under häckningstid är gissningsvis i storleksordningen 15-25 km². Myrspoven övervintrar längs Europas och Afrikas västra kuster samt i Medelhavsområdet. Myrspoven är rödlistad i kategorin Sårbar (VU) i Sverige.

A166 Grönbenans (*Tringa glareola*) lämpliga häckningsmiljöer utgörs av sankta stränder längs sjöar och vattendrag samt på fuktiga/våta gräs- eller starrbevuxna myrar. Arten kräver tillgång på öppet vatten och dyiga stränder. Den är särskilt vanlig i områden med flarkmyrar. De högsta tätheterna hittar man i stora sammanhängande våtmarkspartier, men arten häckar regelbundet även vid mindre skogsomgärdade myrar. Under flyttningen påträffas grönbenan både längs kusten samt vid olika inlandsvåtmarker av öppen karaktär. Grönbenan hävdar revir och rör sig då inom ett område i storleksordningen 1-5 km². Arten övervintrar främst i tropiska Afrika, men delvis även i södra Afrika.

A170 Smalnäbbad simsnäppa (*Phalaropus lobatus*) behöver tillgång på lämplig föda i form av mygglarver, små vattenlevande insekter och stora planktiska kräftdjur. Lämpliga häckningsplatser är fisktomma fjällsjöar, myrgölar eller större flarkmyrar. Arten håller främst till i områden med vattenomflutna starrtuvor eller där starren bildar en gles bård ut mot öppet vatten. Det bestånd som finns i Bottniska viken och Skärgårdshavet häckar främst på små öar med rik förekomst av små vattensamlingar samt i grunda vikar. Under häckningen rör sig paret inom ett begränsat område runt boplatser. Övervintrar i Indiska oceanen, till stor del ute till havs.

A193 Fisktärnan (*Sterna hirundo*) behöver tillgång på fiskrika sjöar och/eller grunda kustområden samt störningsfria häckningsplatser. För att större kolonier ska kunna etableras krävs rovdjursfria områden; framför allt mink och räv bör hindras på häckningsplatserna. Under häckningen födosöker fisktärnorna inom ett område i storleksordningen 1-5 km². De nordiska fisktärnorna övervintrar huvudsakligen längs kuststräckan mellan Västafrika och Godahoppsudden.

A194 Silvertärnan (*Sterna paradisaea*) behöver tillgång på fiskrika sjöar och/eller grunda kustområden samt till störningsfria häckningsplatser. För att större kolonier ska kunna etableras krävs rovdjursfria områden framför allt frånvaro av mink och räv. Under häckningen födosöker silvertärnorna inom ett område i storleksordningen 25 km². Arten övervintrar längs södra Afrikas kust och i Södra Ishavet.

A217 Sparvugglan (*Glaucidium passerinum*) kräver tillgång på lämpliga boplatser i form av gamla bohål från större hackspett eller tretåig hackspett. Den optimala häckningsmiljön är gammal, flerskiktad grandominerad blandskog med rik förekomst av grova lövträd (främst asp, björk och al). Sparvugglan är dock flexibel i sitt val av

häckningsplats och förekommer likaväl i naturskogsbestånd som i områden med en blandning av rena produktionsbestånd och hyggen, så länge lämpliga boträd finns att tillgå. I södra Sverige hittar man den ofta på gammal, igenväxande inägomark där den häckar i bestånd av äldre asp. Arten kräyer tillgång till gnagare och småfåglar och jagar över arealer i storleksordningen 1,5 km². Sparvugglan är i huvudsak en stannfågel. Vissa vintrar sker mer omfattande rörelser söderut. Artens beståndsutveckling är i princip helt okänd. Flera tecken tyder dock på att det skett en expansion söderut under den senare delen av 1900-talet. Eftersom sparvugglan är mycket flexibel i sitt boplatsval är det av allt att döma förekomsten av lämpliga bohål som är den mest begränsande faktorn. Det är oerhört viktigt att alla hålträd sparas på föreskrivet sätt.

A222 Jorduggla (*Asio flammeus*) kräver tillgång på lämplig föda i form av sork och andra smågnagare. Arten är knuten till områden med större sammanhängande ytor öppna mark. Vanliga häckningsmiljöer är myrar och hedar, kalhyggen, kraftledningsgator, strandängar samt stora områden med permanenta ängsmarker eller extensivt bete i jordbrukslandskapet. Häckar även sällsynt i skärgårdsmiljö. Under häckningen jagar arten över arealer i storleksordningen 5–25 km². Jordugglan övervintrar i västra och sydvästra Europa samt norra Afrika. Jordugglan är rödlistad i kategorin Missgynnad (NT) i Sverige.

A223 Pärflugglan (*Aegolius funereus*) kräver tillgång till lämplig föda i form av olika smågnagare, främst sork men även skogsmöss, näbbmöss och småfåglar. För god häckningsframgång krävs höga gnagartätheter. Arten kräver även tillgång till lämpliga häckningsplatser i form av trädhåligheter. Den häckar helst i hål av spillkråka, men kan undantagsvis hålla till godo med naturliga håligheter och hål av gröngöling och större hackspett. Arten häckar dessutom gärna i holk. Bra bohål är en bristvara och hannarna försöker därför stanna året runt i häckningsreviret. Pärflugglan har svårt att komma åt sitt byte genom ett tjockt snötäcke, något som begränsar såväl artens utbredningsområde som chansen till vinteröverlevnad. Pärflugglan häckar med de största tätheterna i tät granskog. Även om den föredrar granskog, helst äldre sådan med små luckor och öppningar i form av stormfällan etc., häckar den frekvent även i barr- och lövblandskogar innehållande tall, björk och asp. I områden med dålig tillgång på lämpliga bohål accepterar den även ren tallskog. Ofta påträffas arten i gränsområden till hyggen och inägor samt kring större myrar, förmodligen därför att bytestillgången är högre i dessa marker än centralt inne i den täta skogen. Emellertid utsätter sig ”kantugglorna” därmed samtidigt för en högre predationsrisk från andra ugglor, som t.ex. slag- och kattuggla. Arten jagar över arealer i storleksordningen 3–10 km². Pärflugglan är huvudsakligen stannfågel, men vissa år sker flyttningsrörelser rum i september–november. Det absolut största hotet mot pärlugglan utgörs av det moderna skogsbruket. Som andra hålhäckare är arten beroende av god tillgång på trädhåligheter, något som är vanligt i naturskogsbestånd men ytterligt sällsynt i dagens hårt brukade skog.

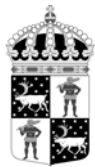
A234 Gråspett (*Picus canus*) behöver tillgång på lämpliga häckningsmiljöer i form av glesa blandskogsbestånd och barrbestånd med rika inslag av grova lövträd. Arten livnär sig till stor del på myror och andra marklevande insekter varför förekomsten av ljusöppna, solexponerade miljöer i skogen är mycket viktig. Tillgång på lämpliga häckningsmiljöer i form av blandskogsbestånd och barrbestånd med rika inslag av grova lövträd och död lövved är viktigt. Arten livnär sig till stor del på myror och andra

marklevande insekter varför förekomsten av ljusöppna, solexponerade miljöer i skogen är mycket viktig. Arten häckar numera ofta i kvarlämnade grova aspar på hyggen. Historiskt sett har arten, liksom övriga hackspettar, gynnats av skogsbränder - på kort sikt genom insektsrikedomen på brandfältet och på lång sikt genom bildandet av s.k. lövbrännor. Tillgång på områden med rik förekomst av död ved och vedlevande insekter som alternativföda under vinterhalvåret. Ses under denna årstid ofta i alstrandskog. Tillgång till lämpliga boträd, främst grov asp men även tall, björk, rönn och gråal. Gråspetten rör sig över tämligen stora områden under häckningstiden; flera undersökningar tyder på att det handlar om flera hundra ha stora områden (100-1 000 ha). Den kan under vintern röra sig över mycket stora områden - från Norge finns uppgifter om födosöksområden på upp till 5 500 ha!

A236 Spillkråka (*Dryocopus martius*) behöver tillgång på lämplig föda i form av vedlevande insekter och myror. Födosöker ofta lågt i träd, på stubbar m.m., gärna i rotrötad gran efter hästmyror. Lämpliga häckningsplatser för arten är främst grov asp, tall eller bok. I södra och mellersta Sverige råder ingen uttalad brist på lämpliga häckningsträd, däremot kan tillräckligt grova stammar saknas i stora delar av Norrland där skogsbruket är mera intensivt och tillväxten sämre. För att spillkråkan skall häcka måste stamdiametern i brösthöjd överstiga 30 cm för asp och 40 cm för tall. Spillkråkan är något av en nyckelart i boreala och nemoboreala skogsekosystem genom att den årligen producerar ett stort antal bohål lämpliga för större hålhäckande fåglar och däggdjur som ej själva förmår mejsla ut sitt bo. Spillkråkan är en stannfågel som under sommarhalvåret i södra Sverige födosöker över arealer i storleksordningen 100-1000 ha. Vintertid rör sig arten över större områden. I Norrlands inland är artens hemområden troligen betydligt större än i södra Sverige.

A241 Tretåig hackspett (*Picoides tridactylus*) kräver tillgång på lämpliga häckningsmiljöer i form av skog med ett stort inslag av döda eller döende träd. I Sverige hittar man den idag främst i de av skogsbruket relativt sett mindre påverkade barrskogsområdena i Norrland, huvudsakligen i olikåldrig naturgranskog med kontinuerlig förekomst av barkborreangripna träd och högstubbar och ofta i sumpskogar. Arten kan även förekomma i flera andra skogstyper så länge kraven på rik födotillgång i form av vedlevande insekter är tillgodosedda. Häckningar har t.ex. konstaterats på brandfält, i lövbrännor och i äldre alstrandskog. Arten är specialist på barkborrar (både larver och vuxna individer). Eftersom barkborrarna ofta har efemära massuppträdanden är tretåig hackspett mer rörlig än många andra hackspettar. Den är till viss del anpassad till att utnyttja massförekomster av barkborrar i samband med bränder, stormfällan och liknande skador på skog. Vintertid torde den dubbelögade bastborren (*Polygraphus poligraphus*) vara en mycket viktig födoresurs. Jämförelser av tillgången på stående död ved med kvarsittande bark i svenska och schweiziska revir visar att mängden substrat måste överstiga 10-15 m³/ha eller utgöra cirka 5 % av den stående biomassan inom en areal av cirka 100 ha. Huvudsakligen en stannfågel som dock kan röra sig lite längre sträckor vintertid. Häckningsreviret är i storleksordningen 25-100 ha. Tretåig hackspett är rödlistad i kategorin Sårbar (VU) i Sverige.

A272 Blåhake (*Luscinia svecicia*) kräver tillgång till lämpliga häckningsmiljöer i form av fjällbjörkskog och områden med täta videsnår. Arten hävdar revir och rör sig då inom ett område i storleksordningen 1 ha. Blåhaken övervintrar i södra Asien. Skandinaviska blåhakar flyttar i mindre omfattning även till Afrika.

Länsstyrelsen
Norrbotten

BILAGA 1

8 (8)

Lamburträsk

511-15497-06

A456 Hökuggla (*Surnia ulula*) behöver tillgång på lämpliga häckningsplatser i form av håligheter i träd, skorstensstubbar eller holkar. När lämpliga håligheter saknas, liksom under perioder med mycket höga beståndstätheter, kan arten tvingas häcka i öppna risbon. Boet läggs ofta i täta barr- eller blandskogsbestånd. För födosök krävs tillgång på öppna marker. Arten utnyttjar såväl öppna myrmarker som hedar, kalhyggen, kraftledningsgator och vägrenar. Födan utgörs av smågnagare, främst olika sorkar, men även småfågel. Under häckningen jagar arten över arealer i storleksordningen 3-10 km².

Hökugglan är huvudsakligen en stannfågel, men efter dåliga gnagarår rör sig arten under vintern över stora områden och kan därvid påträffas även söder om Sverige.

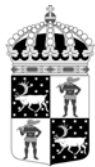
A457 Lappuggla (*Strix nebulosa*) kräver tillgång på lämplig föda i form av smågnagare och näbbmöss. Arten jagar över öppen mark, t.ex. hyggen, kraftledningsgator, myrkanter och jordbruksmark. Lappugglan sitter ofta uppflugnen på höga utsiktsplatser under jakten. Den kräver tillgång på lämpliga häckningsplatser i form av stora risbon, främst från duvhök, orm- och bivråk. Arten kan även häcka i artificiella bon och på plattformar av olika slag, t.ex. på jaktorn, då tillgången på risbon är dålig. Under häckningen jagar arten över arealer i storleksordningen 2-12 km² runt boplatsen. Arten är en stannfågel medan ungfågeln sprids i alla riktningar bort från boplatsen. En majoritet av ungfågeln påträffas inom en radie av 100 km från boplatsen, men återfynd upp till 90 mil finns bekräftade.

Lappugglan är rödlistad i kategorin Missgynnad (NT) i Sverige.

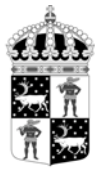

Exempel på verksamheter som skulle kunna påverka de utpekade fågelarterna negativt

Art	Hotbild
A001 Smålom (<i>Gavia stellata</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Försurning av viktiga fiskevatten kan innebära utglesade bestånd av bytesfisk. Förhöjda kvicksilverhalter i ägg har uppmätts från försurningsdrabbade områden, något som kan medföra försämrad reproduktion. Markavvattning och rensning i utloppet till häckningstjärnar medför att stränder och holmar får kanter och överhäng (lommarna kommer inte upp till boplatserna) och häckningsöar kan bli landfasta, vilket ökar risken för predation. Även markavvattning i marker närbelägna häckningstjärnarna kan påverka vattennivån i tjärnen. Arten är känslig för mänsklig störning, främst orsakat av friluftsliv, på häckningslokalerna under maj – juli.
A002 Storlom (<i>Gavia arctica</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Mänsklig störning på häckningslokalerna under främst maj genom landning av båtar på häckningsskär, badande folk, båtsport och sportfiske. Onaturliga vattenståndsvariationer till följd av regleringar.
A007 Svarthakedopping (<i>Podiceps auritus</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Total igenväxning eller dess motsats – totalt borttagande av vattenvegetationen – påverkar artens numerär negativt. Utdikning eller kraftig vattenståndssänkning i tidigare goda häckningsmiljöer medför att arten minskar i antal eller försvinner. Ökad predation av mink, men även kråka m.fl. arter.
A038 Sångsvan (<i>Cygnus cygnus</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Ingen uppenbar hotbild finns för närvarande.
A045 Vitkindad gås (<i>Branta leucopsis</i>)	<ul style="list-style-type: none"> För närvarande finns inget uppenbart hot mot arten och den svenska populationen fortsätter att växa i storlek.
A068 Salskrake (<i>Mergus albellus</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Salskraken övervintrar ofta i hamnar och liknande områden, vilket medför risk för giftexponering och oljeskador. Eftersom arten vintertid uppträder i stora ansamlingar på ett förhållandevis litet antal ställen kan föroreningar och miljögifter slå hårt mot arten. Med ökande friluftsliv, kan speciellt kanotning och fritidsfiske lokalt vara ett störningsmoment under perioden då ungarna är små. Skogsbruket har utarmat tillgången på naturliga bohål och nytillskottet är mycket begränsat. Predation av mård, gädda och framför allt mink.
A081 Brun kärrhök (<i>Circus aeruginosus</i>)	<ul style="list-style-type: none"> För närvarande kan inga direkta hot anses föreligga mot brun kärrhök i Sverige.
A082 Blå kärrhök (<i>Circus cyaneus</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Minskning av arealen naturliga fasta gräsmarker, leder med stor sannolikhet till minskat födoutbud. Miljögifter. Illegal jakt i centrala och östra Europa. Försämrad tillgång till smågnagare.
A094 Fiskgjuse (<i>Pandion haliaetus</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Eftersom fiskgjusen ofta häckar vid stränder och på öar utgör närgången båttrafik, sportfiske, bad, kanotning etc. i boets omedelbara närhet ett hot. Försurning av sjöar kan medföra sämre födotillgång samt en ökad exponering för giftiga metaller.

	<ul style="list-style-type: none"> Skogsavverkning utan hänsyn till fiskgjusens boträd eller presumtiva boträd utgör en fara inom vissa områden, eftersom tillgången på lämpliga träd då minskar.
A098 Stenfalk (<i>Falco columbarius</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Något direkt hot mot stenfalkens häckningsbiotoper i Norrland torde inte föreligga i dagens läge.
Järpe (<i>Bonasa bonansia</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Inget direkt hot för artens överlevnad föreligger i Sverige, dock missgynnas arten av det intensiva storskaliga skogsbruket. I starkt fragmenterade skogslandskap med isolerade bestånd mindre än 25 ha saknas arten i allmänhet helt.
A108 Tjäder (<i>Tetrao urogallus</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Inget direkt hot för artens överlevnad föreligger i Sverige, dock missgynnas arten starkt av det storskaliga skogsbruket särskilt i södra och mellersta Sverige. Fragmentering och tillkomsten av stora arealer med monokultur av tall och gran som aldrig tillåts bli biologiskt mogna, kan i framtiden eventuellt utgöra ett hot för arten.
A127 Trana (<i>Grus grus</i>)	<ul style="list-style-type: none"> För närvarande finns inget hot mot arten i Sverige.
A140 Ljungpipare (<i>Pluvialis apricaria</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Hoten utgörs främst av lokala planer på storskalig torvbrytning.
A151 Brushane (<i>Philomachus pugnax</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Uppsplittning av lämpliga häckningsmiljöer. Storskalig torvbrytning, samt markavvattnande åtgärder.
A154 Dubbelbeckasin (<i>Gallinago media</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Igenväxning och förbuskning av lekplatser på tidigare myrslåttermark i Norrlands inland är en påtagligt negativ faktor. Genom fragmentering av livsmiljöer och lokalt utdöende kan större populationer påverkas negativt. Arten jagas i södra Europa under flyttningen, men inverkan på populationsnivå är inte känd. Försämrade förhållanden på övervintringsområdena i Afrika utgör en fara.
A157 Myrspov (<i>Limosa lapponica</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Olika typer av störningar i häckningsområdena.
A166 Grönbenan (<i>Tringa glareola</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Utebliven hävd på sank stränder, raningar och silängar. Dikning av myrmark, har bidragit till en ökad andel träd- och skogsbevuxen myr och därmed försämrade förhållanden för grönbenan. Storskalig torvbrytning.
A170 Smalnäbbad simsnäppa (<i>Phalaropus lobatus</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Dikning i anslutning till myrar riskerar att påverka arten negativt.
A193 Fisktärna (<i>Sterna hirundo</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Ökad båttrafik och expanderande friluftsliv medför stora störningar. Ohävd och igenväxning kan leda till att viktiga häckningsplatser försvinner. Lokalt kan förekomst av mink leda till att kolonier försvinner. Eventuell etablering av vindkraftverk vid kända kolonier kan vara ett framtida hot.
A194 Silvertärna (<i>Sterna paradisaea</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Störningar, så som båttrafik och expanderande friluftsliv. Ohävd och igenväxning av kust- och skärgårdsområden. Predation från mink. Spridning och ackumulering av miljögifter. Eventuell etablering av vindkraftverk vid kända kolonier kan vara ett framtida hot.
A217 Sparvuggla (<i>Glaucidium passerinum</i>)	<ul style="list-style-type: none"> Eftersom sparvugglan är mycket flexibel i sitt val av häckningsmiljö är det av allt att döma förekomsten av lämpliga bohål som är den mest begränsande faktorn. Det är oerhört viktigt att alla hålträdd sparas på föreskrivet sätt.

<p>A222 Jorduggla (<i>Asio flammeus</i>)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Starkt reducerade smågnagartoppar. • Markavvattning och torrläggning av våtmarker.
<p>A223 Pärluggla (<i>Aegolius funereus</i>)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Det moderna skogsbruket. Som andra hålhäckare är arten beroende av god tillgång på trädhåligheter, något som är vanligt i naturskogsbestånd men ytterligt sällsynt i dagens hårt brukade skog. • De under lång tid uteblivna eller mycket svaga smågnagartopparna i Norrland har successivt lett till en minskning av det häckande beståndets storlek. • Försämrade tillgång på byte i skogs- och mellanbygderna till följd av upphörande jordbruk och minskade arealer öppen mark.
<p>A234 Gråspett (<i>Picus canus</i>)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Ett allt intensivare skogsbruk med allt mindre arealer obrukad skog gör att livsrummet för arten krympt kraftigt under den senare delen av 1900-talet. Överföring av naturlig, varierad skog till ensartade monokulturer av gran och tall, överföring av lövdominerade bestånd till rena barrbestånd och skogsbrukets vana att städa bort merparten döda och döende träd i skogen. • Fragmentering av lämpliga häckningsmiljöer, såväl på beståndsnivå som på landskapsnivå, bidrar till att splittra beståndet. Denna fragmentering leder till att effekterna av olika negativa processer på beståndsnivå kan förstärkas. • Flisning, vedhuggning och en allmän bortstädning av lövträd kan på ett mycket negativt sätt påverka förekomsten av lämpliga födosöksmiljöer och därmed artens vinteröverlevnad.
<p>A236 Spillkråka (<i>Dryocopus martius</i>)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Skogsbruk och näringsens allt större krav på skogsråvara. • Minskad medelålder i bestånden i intensivt brukade trakter gör att tillgången på lämpliga boträd minskar. • Eftersom spillkråkan i stor utsträckning livnär sig på hästmyror missgynnas den med största säkerhet av stubbrytning och GROT-uttag.
<p>A241 Tretåig hackspett (<i>Picoides tridactylus</i>)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Allt intensivare skogsbruk med mycket kraftig minskning av arealen av skogsbruk opåverkad skog och därmed av den samlade förekomsten av död ved i skogen. • Omfattande dikning av sumpskogar som skett under de senaste 50 åren. • Fragmentering av lämpliga häckningsmiljöer, såväl på beståndsnivå som på landskapsnivå, bidrar till att splittra beståndet.
<p>A272 Blåhake (<i>Luscinia svecicia</i>)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Arten häckar tämligen allmänt till allmänt i fjällen och de övre delarna av skogslandet. Inga direkta hot kan ses i dagsläget.
<p>A456 Hökuggla (<i>Surnia ulula</i>)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Brist på lämpliga boplatser i form av trädhåligheter, speciellt i de av det moderna skogsbruket mycket kraftigt påverkade delarna av Norrlands inland. • Födobrist pga en lång period utan utpräglade gnagartoppar. • Olovlig jakt och störningar vid bon leder till många misslyckade häckningar.
<p>A457 Lappuggla (<i>Strix nebulosa</i>)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Skogsavverkningar invid boplatserna. Avverkning av lämpliga boträd. Avverkning av naturskogsbestånd med tillräckligt grova träd för att kunna bära stora rovfågelbon. • Kollisioner med bilar och tåg. Kollisioner med kraftledningar. • Försämrade tillgång på byte i skogs- och mellanbygderna till följd av upphörande jordbruk och minskade arealer öppen mark. Försämrade födotillgång till följd av upplöjning av permanenta vallar.

Länsstyrelsen
Norrbotten

BILAGA 2

4 (4)

Lamburträsk

511-15497-06

	<ul style="list-style-type: none"> • Olovlig jakt och störningar vid bona leder till många misslyckade häckningar. • Illegal handel med fåglar och ägg.
--	--